

Dan Cozmescu

AMPRENTELE
TRANSFIGURĂRII

2016

Volumul a apărut cu sprijinul

MEDIAȘUL NOSTRU

*Motto:
De cine-o fi citite ?
Aceste încercări ?
Cuvinte risipite
În cele patru zări.*

Ilustrația copertei : Dan Cozmescu

DTP: Răzvan Togan

“În mersul jocului secund”

Note de lectură

Din dunga luminii, izvorâtă din rugul aprins în adâncurile firii, amurgul unui vis ...

Sunt pulsiuni ale transfigurării, amprente ale trecerii luminii prin Lumină spre a-și găsi liniștea în culcușul cald al visului, ca univers compensatoriu.

Am în mâini un volum cu un titlu simbolic – “ Ampretele transfigurării ”.

Imaginea de pe copertă trimite la pentagrama pitagoreică “secțiunea de aur” – divina proporție, reprezentând omul perfect.

„Câteodată suntem ca stelele” – spunea Pitagora – credem că o să îndeplinim dorințele altora”.

Poate că dintr-o asemenea încredere în destinul său, omul, în drumul său spre fericirea deplină, printr-un joc al simbolurilor, ajunge la o transfigurare a realității, trăite într-o muzică stranie, în gama pentatonică formată din cele cinci sunete – copilăria, adolescența, tinerețea, maturitatea, senectutea.

Și... toate acestea, în cuprinsul octavei de la naștere la moarte.

Pentaclul, în interpretarea dată de Luc Benoist în cartea „Semne, simboluri și mituri” (Buc. 1995, p.86), reprezintă sfera, materia și viața, deoarece e format din primul număr par și primul număr impar (2+3), adică din masculin și feminin, din principiul activ și cel pasiv. E un hieros gamos între două principii antinomice: yin și yang.

Și ce rezultă din această luptă a antinomiilor ? – o viață transfigurată artistic prin muzică, pictură, literatură sau oricare dintre arte. Avem de-a face cu o uniune perfectă între idee și formă, rezultată din dăruirea totală a artistului.

Elocvent în acest sens este crezul intelectual-artistic formulat de autorul volumului: “Temelia unei concepții cuprinzătoare asupra condiției umane, a unui posibil destin al omului ori a sensului vieții autentice o constituie triada de aur, sub raport categorial: Adevărul, Binele și Frumosul.

Dacă adăugăm și dimensiunea Sacrului, obținem piramida cu bază triunghiulară în care Sacrul cumulează cele trei dimensiuni cardinale ale oricărei cunoașteri omenești. Umanul, naturalul A+B+F se unește cu supranaturalul S, formând unitatea imanentului cu transcendentul.

Din perspectivă artistică, Frumosul este o dimensiunea fundamentală, care reunește celelalte trei, formând idealul artistic, respectiv estetic.

Arta, în general, pictura, în particular trebuie să integreze în raza ei creatoare, cu accent pe frumos, tot ceea ce se presupune a fi bine, adevărat sau sacru. Așadar, frumosul în pictură dobândește, atunci când el este realmente realizat, virtuțile unui „în sine” în sens aristotelic, adică, a ceva ce este de dorit în sine, fără a putea fi considerat vreodată o condiție pentru altceva. Pur și simplu el este de dorit pentru că există în sine și pentru sine. În acest sens, frumosul devine absolutul căutat de către toți, dar descoperit și creat artistic de foarte puțini.

Frumosul artistic acaparează creatorul, îi trasează un nou destin, îl subjugă, devenind rațiunea de a fi a artistului.

Dorești să creezi frumosul pentru că altfel nu te simți împlinit.

Și totul pentru a-i bucura pe „ceilalți” care nu pot crea.

Altruismul atinge aici limitele absolute, mă sacrific pentru ca voi să fiți fericiți.

De aici înainte se poate continua doar cu divagații.”

Ceea ce ne reține atenția în acest crez este că Adevărul, Binele și Frumosul sunt valori morale spre care orice creator autentic tinde, că suportul acestor valori este spiritul, persoana.

“Lumea exterioară însă, după cum arată D.D. Roșca în “Existența tragică” (Buc. 1968, p.119), opune o rezistență dărză în calea eforturilor noastre de a o transforma după chipul și asemănarea idealurilor noastre.

Unele dintre aceste idealuri au putut fi realizate cu prețul unei enorme risipe de energie și de suflet.

Altele au rămas visuri fără trup și iarăși altele, abia înfăptuite, au fost distruse de forțele oarbe ale naturii”.

Așadar, octava trăită de la naștere până la moarte e o simplă „farsă” de care devenim conștienți printr-o trăire lucidă și din extazul copilului în fața naturii, din frământarea tânărului, din splendoarea trăirii plene a iubirii, nu rămâne decât privirea furișată spre meschinăria clipei.

Ideea e exprimată condensat și simplu în versuri de factură gnomică:

“Atom scăpat din veșnicie viața este chin.
Eternitate întreruptă de un funest destin.
Imensitatea firii putea să dăinuiască
Și fără trista farsă cu ginta omenească.”
(Farsa)

În această Farsă, artistul, fiind conștient de limitele condiției umane, trăiește o gamă largă de sentimente la o înaltă tensiune spirituală, produsă de conștiința tragică.

Lumea e văzută ca teatru. Antagonismul dintre lumea spiritului și cea „aspirituală” e atât de puternic încât creatorului i se oferă doar solitudinea, așteptarea, dezamăgirea. El constată că totala dăruire e “răsplătită” cu izolarea, ironia, disprețul, martiriul:

„Robitu-mi suflet trage păcatele prin ani.
Nu mi le spală nimeni; aruncă bolovani.
Strivit, privesc în zare, o ultimă speranță.
Nu-i nimeni să mă pună pe taler, în balanță”.

Adevărata personalitate devine incomodă pentru vulg; prin elitismul ei deranjează mulțimea. Înneguratul destin este tot ce i se rezervă.

„Înființat nătâng prin sângeriul havuz,
Ai poposit în lumea nevolnicelor vremi.
Pribeag întârziat, apatic și ursuz.
Înnegurat destin, tu pătimești și gemi. ,,

“Coborâtor din stele pe treptele gândirii”, pentru a înțelege rostul vieții și “taina firii”, constată, într-o modalitate oximoronic – argheziană, toată amărăciunea mierii adunată în fagurele de înțelepciune a tomurilor parcurse:

„Nectaru-nțelepciunii
L-am adunat din tomuri.
Dar mierea e amară
Și-o beau pe negre domuri.”

Nu așteaptă recunoaștere, știind că “nimeni nu-i profet în țara lui”, fapt pentru care, cunoscuta butadă: “oamenii mari trăiesc după moarte” e reformulată într-un registru interogativ – ipotetic prin metafora parcurgerii drumului de la naștere până la moarte:

“Poate cineva să-mi spună
Care-i drumul cel mai bun
De la naștere la humă ? ,,

Ultimul vers al catrenului conchide calm, detașat:

“Cred că voi afla postum”, dând o notă de umor negru, urmuzian, pentru că, după o experiență de o viață, de la înălțimea catedrei de filosofie, poate privi, cu liniștea ataraxiei, înainte și înapoi în spațiu și timp.

Omul de cultură poate privi fără spaime implozia unui univers, înțelegându-i legile:

“Nimicul înainte, nimicul înapoi.
Unde perenitate ? Eternitate unde ?
Celebritatea moare, succesul se ascunde.
Nimicul e în toate, nimicul e în noi.”

(“Nimic”)

Catrenul, de o limpezime clasică, un echilibru marcat prin repetiții, opoziții, antiteze, paralelisme și simetrii sintactice și epanadiploză, creează imaginea unui univers în care doar dimensiunea divină, în dorul ei de ființare, spulberă Nimicul prin implozie spre a recrea Totul – un univers compensatoriu prin Cuvânt.

Crezul literar al autorului poemelor de față: „cuvântul gândit, scris sau rostit e izvorul oricărei creații” este reluat și exprimat într-un catren de factură gnomică în care responsabilitatea pe care o are orice creator față de cuvântul scris, este subliniată prin expresia densă, centrată pe termernul cheie în epanadiploză:

“Din cuvânt emană lumea,
Se resoarbe în cuvânt
Cine poate spune: SUNT,
Dacă ți-e părinte unic bulgărele de pământ ? ,,

În acest context, atitudinea firească a poetului este cea de respect față de actul Creației. Parfumul de sacralitate emanat din fiecare gest implicat în acest “joc secund” e evidențiat în “Nestematele cuvinte”:

“Am cules multe comori din grădina-n floare-a firii,
Așezate-n scrinul vechi, ca-ntr-un bol al nemuririi.
Le privesc, din când în când, nestematele cuvinte.
Le așez, sfios, la loc, minunate perle sfinte.”

Am făcut trimitere la barbianul “joc secund”, în care “jocul secund” semnifică “oglundirea lumii esențializate în intelectul pur... după trecerea inevitabilă prin multitudinea de forme concrete.” (Marin Mincu, *Joc secund. Texte comentate.* p.139); și n-am făcut-o întâmplător pentru că și acolo, ca și aici, oglinda (= creația), ca nadir, latent reprezintă „spiritul uman văzut în ipostaza de glacial intelect reflectat printr-un joc “mai pur” (id.ibid.)

Catrenul “Mă-ntreb” ne trimite la acest simbol al lumii esențelor.

“Eu gândesc gândirea toată” mărturisește la un moment dat autorul ca apoi să se întrebe, printr-o aluzie la filosofia lui Platon și la simbolul barbian:

„Mă-treb mereu mai apăsător,
Ce taine grele se ascund,
În hăul negru, înstelat,
În mersul jocul secund?”

Lumea materială se va răsfrânge prin “mersul jocului secund” într-o creație care presupune percepția obiectului dat în mod real și prelungirea acestuia în plăsmuiri posibile “unde se pot ivi universuri felurite, cosmosuri întregi și probabile, ce așteaptă doar gestul creator pentru a se “nunti” (M. Mincu, *Obiectul poeziei*, op.cit.)

Prin orfism, poetul creează universuri compensatorii mai întâi, așa zice, prin catharsisul pe care îl presupune orice proces creator, în momentele de extaz sau de lentă coborâre în nadirul spiritului, prin intropatie.

Sunt două atitudini care se nuntesc, se consumă în rugul aprins al creației, atitudinea apolinică și cea dionisiacă.

O posibilă interpretare din această perspectivă a unui poem, o „amprentă a tranfigurării” în mersul nostru somnambulic printr-un univers oniric m-a incitat: “Secretul vis”

De ce secret ?

Oare nu pentru că în vis, doar, putem fi noi, mai noi, nu mai oricare dintre...?

Acolo, în intimitatea visului, identitatea își păstrează parfumul inocenței nealterat. E o lume în care limitele materiei nu-și mai impun legile – deci perspectiva peratologică nu mai potențează umbra tragicului, lăsând ființa în conul de lumină și seninătate ataraxic.

Poemul e de-o factură clasică prin structura echilibrată, prin limpezime și simetrie, prin paralelism sintactic și stilistic.

Prin repetiții, opoziții și antiteze reflectă lupta antinomiilor în dialectica procesului de creație.

O notă comună celor două creații, cea anterioară și aceasta – porțile deschise spre „hăul negru” și “noaptea vieții”.

De ce ?

Creația are secrete ?

Da! Momentul e unic. Nașterea ca și moartea sunt unice. Sublimul ca și grotescul apare în taină. Ori taina e trăită în intimitate, e unică în sacralitatea ei.

Terenul e alunecos, incert, lumina e stranie, focalizată când pe atitudinea apolinică, senină, calmă, contemplativă, când pe cea dionisiacă, dinamică, activă, neliniștită, tulburătoare, plină de beția momentului creator.

Opozițiile apar în primul rând în plan pronominal – Tu – Eu cu repetiții în anaforă și epiforă, dezvoltate în epitete personificatoare. Apoi, în plan verbal, în Tu „Stranie lumină”, calmă, senină, “cu credință, pură”, “neclintită-n tihnă”, “cu haina diafană”, atribute de factură ușor parnasiană.

Eu – scepticul “adâncit în gânduri”, “scald culori zglobii”, “sunt magul cu fobii”, “văd aur în noroi”, “cat daruri în gunoi”.

Folosirea indicativului sugerează acțiuni reale, certe. Imperfectul indicativ pudrează parcă realitatea cu pulberea fină a mitului: “erai temătoare”, “te-nălțai spre stele”; prezentul te aduce cu picioarele pe pământ: “pui”, “scald”, “spui”, “văd”, “caut” – o febrilitate care vine din adâncurile firii:

Sunt căutătorul adevăratelor valori – cele ale spiritului creatorului. Antiteza de esență romantică, dinamica versului, exprimă energiile creatoare.

Fiecare personaj își păstrează propria identitate, până la un punct unde ruperea discursului poetic, printr-un condițional – optativ, duce la alunecarea în planul ipoteticului prin încrucișarea persoanelor a I-a cu a II-a:

„Dac-ai fi eu, dac-aș fi tu
Ce ciudățenie ar fi”

Ce-ar rezulta ? Un hibrid ? Ori cum spunea Giordano Bruno: unitatea lumii implică unitatea contrariilor. La ce-ar duce aceasta – la „coincidența oppositorum ?”

Ipoteza autorului, e diferită, spune:

“Ne-am pierde în străin țărâm,
Ființa s-ar dezâncropi.”

Cu alte cuvinte, ne-am pierde identitatea, ne-am des-ființa.

Într-un alt catren, universul entropic este „sanționat”.

“Zburlit catran încolăcit,
Strivești sefire și smaralde.
Lactee, căile heralde
Uitară chipul tău pocit.”

Ce noroc ! O poticnire-n universul catran și o revenire a ființei în planul realității ne aduce rezolvarea:

“Rămânem dar identitari,
Cu sufletul deschis,
Și vom trăi, tot solitari,
Secretul nostru vis.”

Să visăm deci pentru că, așa cum zicea J. Renard “ ...visul e luxul gândirii.”

*Prof. Maria Cozmescu
Mediaș, 15 iunie 2016*

Prea curând

Prea curând deprins cu dorul
Celor care n-au știut
Să-ntrețină viu fiorul
Anilor de început.

Harul tău

Mai dă-mi din harul tău, o mângâiere,
Coboară-ți iar privirea din rece Empireu.
N-ai să mă vezi cerșind. Doar clipa care pierе.
Aruncă doar o floare și vei trăi mereu.

Privirea mea

Sunt greierul ce cântă,
Într-un sfios amurg.
Privirea mea te cată
În apele ce curg.

De nu-i putea

De nu-i putea să nu te-ntrebi,
De ce-i amară viața ta,
Întreabă-i numai pe imberbi,
Aceștia te vor lumina.

Steaua rătăcitoare

Ca orice curioasă, o stea rătăcitoare,
Zări, din cer, în vale, o baltă lucitoare.
Misterul era mare, la fel a fost prostia.
Se aruncă degrabă și-și sărută sosia.
Din raza cea de soare, cu aura vâlvoi,
Rămase doar o piatră, înfiptă în noroi.

Prăbușit

Zburând înspre înalturi,
Un ideal străbun.
M-am prăbușit în valuri,
În visul meu nebun.

„A”

Ce valoare mare are „A”-ul din abecedar !
Orice grai, în orice limbă, fără „A” e în zadar.
El s-a declarat pe sine cel mai mare creator.
De la alfa la omega, nu are competitor.

Umbrela gândurilor

Umbrela gândurilor mele,
M-a ocrotit în ceas de chin.
M-am hotărât ! Rămân cu ele.
Doar rațiunii mă închin.

Călător

Călător pe liber gând,
În spații siderale,
Prezent oriunde și oricând,
În orele astrale.

Nu aduna false comori

Nu aduna false comori,
Adună numai calde gânduri,
Aruncă-le pe-aceste rânduri,
Ca cerul toamnei de cocori.

Legământ

Tu tainică lumină, în toamna vieții mele,
Îmi dai din nou speranța, curajul de-a crea.
Rămâi, te rog, o vreme, păzește-mă de rele,
Și-ți voi jertfi odrasla și inima mea grea.

Toamnă șuie

Tot zburând pe câmp, pe dealuri,
Negăsindu-și loc defel,
Toamna asta, șuie totuși,
Poposi într-un pastel.

Ireal

Plutea în ireal, albastru-vioriu,
Fantoma unei umbre cu undiri de vis.
O adiere, numai, de sunet castaniu,
Mă cufunda în fumul plăcerilor - abis.

Tristețe autumnală

Duminică târzie, aglutinând plictisul,
Se-așează toamna tristă pe umeri oboseți.
Din strana afumată, răzbate paraclisul.
În negre țoale zboară cocorii chinuiți.

Veghe

Respiri ușor, zâmbești subtil,
Suflet suav, înger – copil.
Veghindu-ți somnul tău senin,
Sting lumânarea și mă-nchin.

Fragilul vas

Tăișul vorbei tale, mă pătrunse,
Spărgând fragilul vas – prinosul de iubire.
Se scurse elixirul... o vagă amintire,
Himera urmărită o viață, se ascunde.

Extaz

Se pleacă pleoapa fină, ...
O lacrimă fierbinte, prelinsă pe obraz,
Bărbia ți-o alină,
Făptură inocentă, pierdută în extaz.

Colindătorii

Prin troiene de zăpadă, mici fantome se zăresc.
Dâre lungi rămân în urmă, deodată se opresc.
După trei bătăi în poartă, văd ochii întrebători.
Glas de îngeri se ridică, sânt copii colindători.

Amintiri

Amintiri, vin tot mai multe,
Iar imaginile-s vii.
Cin-nu poate să asculte,
Giumbuşlucuri de copii ?

Nostalgie

Mă pleacă nostalgia,
Pe gânduri cad ades.
Revăd copilăria,
Frumosul ei eres.

Antiteză

Ce minunată-i viața,
Când fructele mustesc.
Mă sperie de moarte,
Când ele putrezesc.

Bastardul

Te văd foarte deștept,
O, filosof bastard.
Eu, totuși mai aștept
Sentința lui Ronsard.

Nu pot

Tandrețe de duzină, privirile cețoase,
Îmi tremură și vocea și carnea de pe oase.
Îmbrățișări truate și rânjetul netot,
Să le primesc, nu vreau, să le resping, nu pot.

Atâta liniște

Când totul pare în zadar,
Nu mai speram a se întoarce
Atâta bine, atâta har,
Atâta liniște și pace.

Omul

Aceasta-i viața, și bună și rea,
Primește-o întreagă, căci toată-i a ta.
Acesta e omul, năpârcă și zeu,
Privește la tine, nu ești Dumnezeu !

Neliniște

Neliniștea trezită-n tăcere-apăsătoare,
Învie monștrii negrii, ascunși în tristul gând.
Fatidică e clipa golirii urlătoare
A sufletului moale și mistuit, plângând.

Adiere

O adiere lină,
M-ar face fericit.
O aripă divină,
Pe sufletu-mi chircit.

Întoarcere

Când mă întorc, arar, în timp,
Și-mi văd copilăria,
Mă lupt cu zeii din Olimp,
Uitându-mi sărăcia.

Prima întâlnire

I.

Sub freamăt de sălcii, iubire și-alin,
Se plimbă copila, cu pasul ei fin.
Îi flutură-n vânt rochița-i de voal,
Privind printre gene, iubitul pe mal.

II.

Coboară alene, sfioasă și pală,
E prima-ntâlnire, ieșind de la școală.
Se-apropie-ncet, ferindu-și privirea,
Atât de aproape simțea fericirea.

III.

Ieșindu-i în cale, cu ochii lui mari,
Cu mâinile-i lungi, micuți ochelari,
Întinse-n tăcere-un buchet, tremurând.
Se fâstâci feciorul, cu inima-i bătând.

IV.

Ce lungă e tăcerea de câteva secunde.
Nu mai era ieșire, nici chip a se ascunde.
Dar ea, primind buchetul, și mult mai inspirată,
Se ridică pe vârfuri și-l sărută îndată.

Suflete rătăcitoare

I.

În nopțile de vară, când cerul e senin,
Fantomatice umbre, se-adună și vin,
Pe Calea Lactee, coboară ușor,
Cu lacrimi în ochi, în piepturi cu dor.

II.

Stafii rătăcitoare-ale copiilor morți,
Ce se întorc acasă doar noaptea, peste porți.
Și intră nevăzuți, să-și vadă mama lor,
Pe tatăl adormit, pe micul frățior.

III.

Le mângâie obrazul, sărută fruntea, fin,
Și trec din nou pervazul, se-ntorc de unde vin.
Privesc în urmă satul și se grăbesc în sus,
Când soarele răsare și visele s-au dus...

Poetul de pripas

Mă cert cu vremea surdă, în mersu-i nebunatic,
Îmi macină și bruma de ani ce mi-au rămas.
Nu are pic de milă de un zălud tomnatic,
Mâzgălitor de stihuri, poetul de pripas.

Întinerire

Cu un gest molatic, gingașă tandrețe,
Ai trezit la viață, dulci fiori uitați.
Valuri de căldură, zvon de tinerețe,
Răspândesc spre tine, ochii mei mirați.

Insomnia

M-a trezit azi – noapte, din adâncul somn,
Vechea mea amică, draga insomnia.
Știi tot ritualul, tu, al nopții domn,
Dă acum liber, vine poezia !

Și va veni o vreme

Și va veni o vreme când vom ofta profund.
Repere estompate, pierite în neant.
În negură și ceață, adesea mă afund.
Devine pribegia un orizont tentant.

Blestemat de soartă

Un suflet hăituit și blestemat de soartă,
Își caută limanul, la umbra unui nor.
Cerea prea mult, sărmanul, pe verdele covor.
Îl pârjoli îndată deschisa-n soare-poartă.

Firul vieții

Privesc firul vieții, mereu răsucitor,
Trăgând gingașe fibre din caierul bogat.
E ghemul tot mai mare - trecut năucitor.
Din propria-mi viață, nimic de renegat.

Cântec de sirenă

Mă chemi din nou, cu cântec de sirenă,
Să mă adăp din apa ce tu ai întinat.
Erai, cândva, a vieții-mi primadonă.
M-ai răsplătit, senină, târându-mă-n păcat.

Lumina

De ce dorești lumina,
Când tu o ai în tine ?
A cui să fie vina,
Atunci când ea nu vine ?

De unde vine dorul ?

De ce mă întrebi, de unde vine dorul ?
De unde bucuria, gândind la chipul tău ?
De unde încântarea, când iar îți simt fiorul ?
De unde fericirea, când știu că sunt al tău ?

O, mamă !

Cât de frumos mi-apare și astăzi chipul tău,
Cu ochi de căprioară, cu părul argintiu.
Tu, mamă dragă, întoarce-te din hău,
În viața-mi rătăcită, în sufletul-mi pustiu !

Vorbitoarea

Vorbitoare în pustiu,
Nu-ți mai tace gura.
Neastâmpăr, cum te știu,
Ți-ai pierdut măsura.

Moțul

I.

Moțul tace, blând din fire,
Precum casa-i din stejar.
Trage lemnul din pădure,
Se încruntă foarte rar.

II.

Dar, se-ntâmplă întâmplarea,
Când turistul miștocar,
Își pierduse-n munți cărarea
Și-l luase-un moț în car.

III.

Se făcuse ceas de cină.
Omu-i dă o-mbucătură,
Pâine neagră și slănină,
Gică-i trase-o-njurătură.

IV.

Cum de îți permiți, țărane ?
Sunt un fin bucureștean.
Vezi, ferește de găvane
Și ai grijă la buștean !

V.

Tace moțul, strânge hățul
Și oprește calul sur.
Cu o mână prinde bățul
Și privește, calm, în jur.

VI.

Din senin, își face cruce
Și-l trăznește pe „bonjur”
Îl așează la răscruce,
Face stânga împrejur.

Artistului

Tu renunți la bucurii,
Viața-ntreagă-ți risipești
Pentru-acești bătrâni copii,
De urât să-i mântuiești.

Nimeni

Stau singur și privesc pustiu ...
Nu-i nimeni, nimeni, nimeni.
Mă-ntreb din nou, de ce mai scriu ?
Dacă nu-i nimeni, nimeni, nimeni ...

Cântec

De-atâta dor, am adormit,
Oftând adânc, în pernă.
Când m-am trezit, mi-am amintit,
Un cântec de sirenă.

Ex studentul

Viața mea din studenție,
Îmi apare tot mai rar.
Pare că a fost să fie,
Pentru mine, un calvar.

Nu pot fi spășit

Nu pot fi spășit, amice,
Nu am ce să-mi reproșez.
Tu ai fost mereu fericit,
Eu mereu pe meterez.

Camee

Dă-mi un mugur de idee,
O sugestie, un gând.
Le voi transforma-n camee,
Tu le vei purta rîzînd.

Dorul

Neostoiu-mi dor, plutește-n zbor spre tine,
Să îți așeze-n piept, un tandru ghiocel.
Aștept să se întoarcă, cum va ști el mai bine,
Purtând parfumul fin, din părul tău rebel.

Gingășie

Abia schițat, un zâmbet, o vagă tresărire,
În preajma unei flori, privind la nori, la lună,
Descrie-ntr-o clipită gingașa presimțire,
Candoarea întrupată în firea ta senină.

Antiinsomnie

Tot n-ai ce face noaptea, când somnul nu mai vine,
Când trec năluci în suflet, imagini de coșmar.
Așează-le-n cuvinte, păstrate pentru tine,
Iar insomnia, sigur, te-a vizita mai rar.

Amintiri

Duioase amintiri, tu le-ai păstrat pe toate,
În micul tău album, cu pagini de carton.
Eu n-am avut album dar le-am ținut, curate,
În umbra unui gând, în cutele din somn.

Debusolat

Pe marginea durerii, chircit, fără reper,
Nu-i drum, nu e cărare și nici un semn pe cer.
Debusolat, privești și totul e străin.
Viața e amară, sfârșitul este chin.

Lasă durerea

Lasă durerea, nu-ți vărsa fierea.
Totul e boală și vorbă în vânt.
Caută plăcerea, laptele, mierea.
Lumea iubește, tu nu ești un sfânt ?

Am vrut

Eu am vrut să te ridic,
Mai presus de lună.
Obosit, am stat un pic,
Mi-ai zis noapte bună.

Citește printre rânduri

Îți trimit aceste gânduri,
Când mă aflu-ntr-un pustiu.
Tu citește printre rânduri,
Dacă vrei să îți mai scriu.

Toamnă

În valuri, stoluri de cocori, țipând, brăzdează cerul.
Desișul codrului bătrân, și-a risipit misterul.
Văzduh de plumb, apăsător, acopere pământul.
În turnul vechi, o cucuvea... fior ! Își strigă cântul.

În mările adânci

În mările adânci,
Cresc muguri de lumină.
Mustesc vieți în stânci,
A raiului grădină.

Autumnală

Plesnește ploaia în bulboane,
Trăznit, se crapă un stejar.
Grindina bate în obloane,
O cucuvaie țipă rar.

Printre raze arămii

I.

Lunecând din cer agale,
Printre raze arămii,
Toamna spulberă pe cale
Mii de frunze ruginii.

II.

În văzduh, se-aud cocorii,
În livezi, mii de lăstuni.
Din apus, se-adună norii,
Oi coboară în pășuni.

III.

Din cuptoare, de îndată,
Vântul răspândește fumul.
Pâinea caldă, din covată,
Își împrăștie parfumul.

IV.

Șed în jurul mesei mari,
Osteniți și arși de soare,
Harnici, sănătoși plugari,
Odihnindu-se-n răcoare.

Bobul de rouă

Atârna un bob de rouă, pe un ac de trandafir.
Soarele-l străpunse iute, cu o rază de cleștar.
O albină buclucașă, vru să-l spargă, în zadar.
Lăcrimând, își dete drumul pe un fir de calomfir.

Binecuvântare

Se ridică din cuptor, fumul valuri, rotocoale,
Cu miros de pâine coaptă și aromă de sarmale.
Urcă printre crengi de dud, se așează peste sat,
Ca un vâl ocrotitor, duhul binecuvântat.

Luna visătoare

Alunecând prin nori, o lună visătoare,
Trimite raze blânde, lumini mângâietoare.
Când își umbrește fața, mă tem să nu dispară,
Ci prelungind misterul din visul meu de vară.

Printre aștri

Lacrimi de stele îmi picură-n creier,
Bolta înaltă mă cheamă-n eter.
Sunet de harpă, cântec de greier,
Plutesc printre aștrii, mă pierd în mister.

Plutește Duhul Sfânt

I.

Ocrotind pământ și ape,
Noaptea se așează moale,
Peste casele din vale,
Visele să le adape.

II.

Aburi și parfum de flori,
Se ridică din grădină.
Luna, galbenă lumină,
Aninată printre nori.

III.

Dinspre schitul singuratic,
Rugăciune și mister.
Se ridică pân-la cer,
Slava Celui enigmatic.

IV.

Greieri tac în mod subit.
Duhul Sfânt plutește, tace,
Răspândind “eterna pace”,
Peste satul adormit.

Misterul nopții

Sub vălul nopții, înstelat, se-ntinde lina pace.
Tot Universul s-a oprit, iar inima mea tace.
Un gând fugar dac-ar scăpa, în somn pierzându-și cerul,
Minunea toată s-ar sfârși, s-ar risipi misterul.

Dormi

Dormi în pace, zână bună,
Dormi cu îngerii și sorii.
Îți vom face pat de aur,
Unde vor cânta prigorii.

Speranță

Cuprins de valul serii, mă las purtat ușor,
De simfonia toamnei, de cântecul de dor.

Făgăduitul țărni, așteaptă arca plină,
Nespuse bunătăți: tămâie, aur, smirnă.

Cutremurare

Odăjdii sfârtecate, își leapădă stejarii.
Doar lacrimi înghețate, pe crengile pustii.
Sinistrul vânt răzbate, prin norii plumburii.
În zări dispar cocorii, iubirile târzii.

Cocorii

Săgeți ce spintecă tot cerul
De vis al toamnei aurii,
Ascund în urma lor misterul
Pierdutelor regrete din vremile târzii.

Fulgi nebunatici

Zburdă fulgii nebunatici, printre pomii din grădină.
Pe sub plapuma călduță, doarme-un cârd de ghiocei.

O pisică rătăcită, lasă urme pe alei.

Eu, cuprins de bucurie, am scăpat cartea din mână.

Am privit aseară Luna

Am privit aseară Luna,
Aninată sus pe cer.
Își purta senin cununa,
Împletită în mister.

Șoapte

Ascultam azi – noapte șoapte,
Cântecele dintre ape.
Gândurile mele toate,
Cine vine să le-adape ?

Noaptea

Se rotesc în minte, noaptea,
Roiuri, roiuri de tablouri.
Curg culorile-n halouri,
Cerul își dezleagă oastea.

Plimbarea

Azi noapte m-am plimbat pe cer,
Cu steaua călătoare.
Pământul răspândea mister,
Din haina-i rotitoare.

Iarnă

Tremură de frig stejarii.
Crapă lemnele de ger.
Un potop de nea, din cer.
Iarna strânge-n chingi arțarii.

Liniște

Fumul nopților de vară,
Se ridică peste sat.
Liniștea din cer coboară.
Clopotul din turn a stat.

Vraja nopții

Mă întorc adesea în sat,
Vara.

Să mă-ntind în pat de fân,
Seara.

Și privesc mereu uimit,
Cerul.

Ce ascunde printre nori,
Misterul.

Mă cuprinde, legănat,
Somnul.

Lin coboară, nevăzut,
Domnul.

Ger

Geru-i năpraznic, vântul cumplit,
Salcia crapă, troznind ascuțit.
Chiciura – ace cu gheare tăioase,
Rupe din carne, pătrunde în oase.

Petale

Sunt umil culegător de petale parfumate.
Gingășia lor suavă îmi trezește un fior.
Voi veți fi nemuritoare, diafane nestemate !
În tablou păstra-veți viața, ca lumina ochilor.

Rândunica

Micuța rândunică – săgeată zburătoare,
Clădește-n grabă cuibul, gândind la puii ei,
Trei mogâldețe negre, ochi mici și gura mare,
Îi va hrăni într-una cu găzele din văi,
Pân-le vor crește aripi și-or dispărea în zare.

Iarăși dorul

Iarna-și scutură covorul,
Vântul țiuie pustiu.
Mă cuprinde iarăși dorul
Liniștii pe care-o știu.

Mândra

S-a răstit aseară Luna la un pâlc înalt de tei,
Că-i acoperă făptura, dacă stau în calea ei.
Dar, văzând a lor mirare, o întoarse din condei:
Știți că m-a numit Poetul „cea mai mândră-ntre femei ?”

Cucuveaua și mâța

Stă pe felinarul chior
Cucuveaua rătăcită.
Peste drum, într-un pridvor,
Urlă mâța răgușită.

Destin

Înființat nătâng, prin sângeriu havuz,
Ai poposit în lumea nevolnicelor vremi.
Pribeag întârziat, apatic și ursuz.
Înnegurat destin, tu pătimești și gemi.

Singur

Robotitu-mi suflet trage păcatele prin ani.
Nu mi le spală nimeni; aruncă bolovani.
Strivit privesc în zare, o ultimă speranță.
Nu-i nimeni să mă pună, pe taler, în balanță.

Mama rândunică

I.

Harnica rândunică, clădindu-și cuibul ei,
Grăbind, lovi aripa într-un tăiș de stei;
O prinse înserarea în vârful unui par.
Dar toropind-o somnul, trăise un coșmar:

II.

Și se făcea că puii, grăsuți și tot mai tari,
Zburau fără sfială, pe-ntinderi tot mai mari.
Cât de frumos pluteau pe cer senin de vară...
Dar într-o dimineață, zbughind din cuib, plecară
Fără de veste puii spre stolul rotitor...
Cu ochii-nlăcrimați, priveau în urma lor
Tristețea-ncremenită în cuibul cel pustiu,
Ce iarna-l va preface într-un rotund sicriu.

Cărarea vieții

I.

Talazurile vieții, în zbugiumul nebun,
Îmi prăvăliră-n față găvane – amețitoare.
Un zid sticlos în spate, pe unicul meu drum;
Pe margini vâlvătaie de foc, pârjolitoare.

II.

Din cer, imperativ,
Tuna metalic grai:
„Neabătut să îți urmezi chemarea !”
Și mă priveau sarcastic sutanele din rai:
„De urmărești mărirea, aceasta e cărarea !”

III.

Ce simplă renunțarea, ușor e abandonul,
Un singur pas în spate, o ezitare doar,
Și-a ta e fericirea pe care-o cată omul:
Ce-i faima, libertatea ?, voința e-n zadar !

IV.

Satana îmi întinde, spre-acoperiș, oferta.
Cu funie de aur e lațu-mpodobit.
Eu nu mai stau pe gânduri, voi respecta omerta.
Fac pasul hotărât spre hăul osândit.

V.

Dar ce părea finalul unui ratat destin,
Se răsuci năucitor, lăsându-m-amuțit.
Dacă sunt mort, sau viu, urmează iar un chin ?
Treceam inert, prin două lumi, pe muchie de cuțit.

VI.

Se lumină apoi și hăul dispăruse.
Pășeam acum ferm și liniștit urcam.
Eram tot eu iar steaua nu apuse.
Destinul mă ia-n brațe, așa cum nu speram.

Curând, vom ființa

I.

În tăcerea nopții-n liniștea deplină,
Îmi apăru un semn, o rază de lumină.
O dâră călătoare, nu lumina nimic... se lumina pe sine.
Avea un scop anume, era ea pentru mine ?

II.

Adânc cutremurată, se schimbă toată firea.
Eu m-am scindat în corp inert și liberă, gândirea.
Pluteam ușor, în sens nedefinit, ieșit din timp.
Imponderabil orizont, lumina noului Olimp.

III.

Trimit acum spre voi, toți muritorii, mesaj cu avatarul meu:
Când veți rămâne doar lumină, ne-om întâlni, din nou, în
Empireu.
Pluti-vom legănați de-a sferelor cantate, în spații siderale.
Și vom crea limbajul iubirii absolute a lumilor astrale.

Secretul vis

În noaptea vieții mele, o stranie lumină.
Nu erai temătoare ci calmă și senină.
Tu cu credința pură, eu scepticul de rând.
Tu te-nălțai spre stele, eu adâncit în gând.
Tu pui cuvinte-n rimă, eu scald culori zglobii.
Tu neclintită-n tihnă, eu magul cu fobii.
Tu spui povești în taină, văd aur în noroi.
Porți diafană haină, cat daruri din gunoi.
Dac-ai fi eu, dac-aș fi tu, ce ciudățenie ar fi,
Ne-am pierde în străin țărâm, ființa s-ar dezîncropi.
Rămânem dar identitari, cu sufletul deschis,
Și vom trăi, tot solitari, secretul nostru vis.

Universul

Zburlit, catran încolăcit,
Strivești sefire și smaralde.
Lactee, căile heralde,
Uitară chipul tău pocit.

Nu întreba

Nu întreba, de ai puterea.
Nu întreba destinul tău.
Răspuns veni-va de a aiurea.
Va fi din ce în ce mai rău.

Uitând

Întors prea mult înspre trecut,
Găsești o mie de pretexte,
Să-ți faci viața de poveste,
Uitând de tot ce te-a durut.

Trufie

În cuibul de vorbe
Clocești poezia
Cuvintelor oarbe.
Ascunde-ți trufia !

Farsa

Atom scăpat din veșnicie, viața este chin.
Eternitate întreruptă de un funest destin.
Imensitatea firii putea să dăinuiească,
Și fără trista farsă cu ginta omenească.

Încununat

Azi mă văd încununat,
Cu coroana și onorul
Cum fusese altădat,
Minunatul Laie Chiorul.

Transcendental

Un gând extatic – piramide.
Perfect rotund, cu Parmenide.
Unul etern – identitate.
În rest vederii, snoave, șoapte.

Efemeritate

O fulguranță ființare,
Un prag și o eternitate.
Ce rațiune are oare
Această efemeritate ?

Am coborât din stele

Am coborât din stele, pe treptele gândirii,
Să aflu ce e viața și care-i taina firii.
Nectaru-nțelepciunii, l-am adunat din tomuri,
Dar mierea e amară și-o beau pe negre domuri.

Dacă

Dacă viața are sens cu o finalitate,
Mă-ntreb din ce în ce mai des de e fatalitate.
Ce suflet plănui atâta suferință ?
Și cât de cinic poți să fii ca să mai ceri credință ?

Jertfă

Trudnică jertfă, mă macini mereu,
Ființa-mi robită se frânge.
Nu-i grea suferința ci sufletul meu,
Privindu-și calvarul, se stinge.

Lumina

Strângând cohorte neuroni, lumina se aprinse.
Nici iadul n-o putu opri, urlând, se stinse.
Pucioasă, smoală, sânge rău, pe loc o-nveninară.
Lumina, lamur-altădat, acum o întinară.

Nimic

Nimicul înainte, nimicul înapoi
Unde perenitatea, eternitate unde ?
Celebritatea moare, succesul se ascunde.
Nimicul e în toate, nimicul e în noi.

Rătăcire

I.

Azi îmi bătui la geam o stea rătăcitoare
Ce își pierduse drumul pe cerul luminat.
Stătea cu fața plânsă, cu ochii temătoare,
Cerând, fără cuvinte, o pronie, un sfat.

II.

Iar eu înțelegând-o, ca orice bun creștin,
Îi întinsei o mână, i-am oferit un spin.
Să și-l înfigă liber, în păru-i despuiat,
Să afle ce-i durerea, să afle de păcat.

III.

Că a bătut la geamul celui ce-a pățimit,
Sorbind adânc durerea Celuia răstignit.
Că-n lumea cea neroadă, e bine-a rătăci,
Când nu ai un ACASĂ, când nu știi A IUBI.

***O, țara mea
(Cântecul înstrăinatului!)***

I.

O, țara mea, o, patrie română,
Cât te iubesc și cât îmi e de dor.
Eu ți-am jertfit a vieții mele tihnă
Și-am devenit un fiu rătăcitor.

II.

Copil fiind, în țarina străbună,
Amarnic am trudit la sânul tău,
Și am cules crâmpoie de lumină,
Să te feresc de patimi și de rău.

III.

Bărbat acum, voință și putere,
Căutam să te-ntăresc din temelii.
Nu am cruțat nici muncă nici avere,
Nici somn, nici gând în nopțile târzii.

IV.

O, țara mea, o, patrie română,
Destin cumplit și crunt și arzător,
M-ai alungat din scumpa mea țărână
Și-am devenit un fiu rătăcitor.

Mă-ntreb

Mă-ntreb mereu mai apăsător,
Ce taine grele se ascund,
În hăul negru, înstelat,
În mersul jocului secund ?

Orgoliu

Fantomatică umbră cu nume macabru,
Înfipt-ai pecetea-n funestu-mi destin.
Nu-mi ierți demnitatea orgoliului sobru.
Îmi porți rătăcirea spre negru festin.

Ceasul

Adormit sub carapacea-i
De argint, cu solzii tari,
Am uitat să-l trag, aseară,
Astăzi orele-s mai mari.

O, fericită zi

O, fericită zi, mi-ai oferit splendoarea.
Pecetluind destin, ai întărit chemarea.
Misterioasa forță, te-aduse nechemată.
Rămâi aici de-a pururi, fii binecuvântată.

Gânduri pure

De pe fețele imberbe,
Zboară gândurile pure.
Nu e nimeni să le-ntrebe,
Nimeni nu e să nu le fure.

Adevăruri

Adevărurile, toate, te vor face să suspini.
Idealurile, moarte, zac în tufele de spini.
Fericirile, nebune, obiceiul strămoșesc.
Moartea, cea mai bună moașă, știe pe cine pețesc.

Pesimism

Scamator în circuitul vieții,
Joci în rolul cel mai prost.
Vezi ce-au decretat poeții:
Viața n-are nici un rost.

Mintea de pe urmă

M-am adăpat prea mult
Din apa otrăvită a vanității tâmpe.
Târziu am învățat că trebuie s-ascult
A sufletului șoaptă ce inima o umple.

Bipezii

Văd dușmanul meu zâmbind, un prieten, intrigat.

Îi aud la colț, șoptind, că aş fi abandonat.

Stau, privesc, mă mir și tac.

Bieți bipezi cu rațiune, o porniră la atac !

Stâlpnicul

Ca un stâlpnic în mulțime.
Toți vorbesc, bârfesc, zâmbesc.
Mă privesc din înălțime,
Mut, mă descotorosesc.

Lighioana

Cum să pierzi ce n-ai avut,
Lighioană vorbitoare ?
N-am luat cu împrumut,
Bunăseama că te doare !

„De bine”

Cât mă am, întreg, pe mine,
Am tot ceea ce-mi doresc.
Pot să-ți spun ceva „de bine”,
Numele de-ți pomenesc !

Bunavestire

Printre valuri de lumină,
Răspândite sus și jos,
Coboara cântarea lină,
Anunțându-L pe Cristos.

La cumpăna dintre ani

La cumpăna dintre ani
Stau mereu descumpănit
Între gropi și bolovani.
Aș dori să fiu urnit.

Identitate

Știam demult că-n Univers,
Identitatea-i doar cu sine,
Durând o clipă, s-a și șters,
Dar unde pleacă și cum vine ?

Socrate

Bătrânul filosof – profundă-nțelepciune.
Ce uriaș toți îl credeau !; el se vedea pitic.
Târziu abia am înțeles ce a voit a spune,
Cu mina lui de mucalit: „ceea ce știu e un nimic”.

Cuvânt

Din cuvânt emană lumea,
Se resoarbe în cuvânt.
Cine poate spune: SUNT,
Dacă ți-e părinte unic bulgărele de pământ ?

Adevăr

Pentru-a fi adevărat,
„Ceva” trebuie să fie.
Adevăr despre „nimic”
E curată nebunie.

Deci, ființa mai întâi,
Apoi adevărul ei.
Dacă ai puțină minte,
Poți să afli lumea ce-i.

Cale

O singură cale în lume, cu două hotare în ea.
O știi dar ți-e frică a spune, viața și moartea-i a ta.
Găsește, de poți, altă cale-ntr-a lumii imensă vâltoare.
Vei fi uriaș creator, cu opera-ți izbăvitoare.

Epitaf

Nimic ai fost la început, nimicul la sfârșit.
Acesta-i tragicul destin care ți-a fost ursit.
Nevolnic, necunoscător, visezi un ideal,
Risipitor cu viața ta, limanul e fatal.

Stoicul

Trece Soarele pe cer, Luna printre nori.
Trece viața printre ani, mă cuprind fiori.
Ce-a fost bun, ce-a fost frumos, simple amintiri...
Unde-s marile valori, marile iubiri ?
A pierit în zare, visul cel eroic
Recules și resemnat, sunt acum un stoic.

Renunțare

Văzând că toate trec, că-n lume e pieire,
Am vrut să las un semn, un dram de nemurire.
Dar observând, apoi, că asta-i vanitate,
Am renunțat la semn și la eternitate.

Dacă

Dacă m-oi îmbogăți,
Vai, un Intelectual – Mecena !
Totul vă voi dărui,
Sting doar lampa și las scena.

Nepătruns

Întrebări sânt tot mai grele.
Tot mai greu e de răspuns.
Mă afund, adânc, în ele:
Univers de nepătruns !

Steaua mea

I.

Copil fiind, în noapțile de vară,
Mă așezam adesea pe iarba mătăsoasă.
Priveam bolta-nstelată, pentru a câta oară ?
Trăiam misterul vieții, atâta de frumoasă !

II.

Din miile de stele ce atârnav pe cer,
A mea era doar una, dar nu știam eu care.
Avea să mă conducă, în mersu-mi efemer,
Pe firul vieții mele, la ultime hotare.

III.

Dacă-aș fi cunoscut-o, puteam a o-ntreba:
Care-i destinul vieții-mi, o stea nemuritoare ?
În loc de alergare, puteam a mă plimba.
Sisificile chinuri le aruncam în mare.

IV.

Rămase tot ascunsă, misterioasa stea.
Acum, la senectute, m-aș bucura, de-ar vrea,
Să mi se-arate vie, să-mi spună, ar putea,
Că pribegia vieții nu-i chiar atât de rea.

Nestematele cuvinte

Am cules multe comori din grădina-n floare-a firii,
Așezate-n scrinul vechi, ca-ntr-un bol al nemuririi.
Le privesc, din când în când, nestematele cuvinte.
Le așez, sfios, la loc, minunate perle sfinte.

Idei

Vin idei cu Carul Mare,
Le descarc în Carul Mic,
Să le duc în Ursa Mare,
În Pleiade le ridic.

Bunul simț

Cât mult bun simț au toți măgarii,
Dispar din timp, când simt că mor.
Bipezii „înțelepți”, în culmea îngâmfării,
Fac marșuri funerare de care mă-nfior.

Noroc

Ca meteorul ce pitic,
Răzbind planete uriașe,
Mă mir că n-am pățit nimic,
Zdrobit de oameni și orașe.

Mintea

Mereu neliniștită, iscoditoarea minte,
Creează universuri și viață, din cuvinte.
În lumea mișcătoare, sau în albastrul cer,
Nu vei găsi mai mare enigmă și mister.

Uraganul

Turbat, uraganul lovește cumplit.
Ia inocente vieți și spulberă speranța.
Regizor suprem, arată-ți voința !
Tu ai promis iertare celor ce te-au hulit.

Puntea

Cinstită fie puntea, ce leagă și dezleagă.
Pe punte intri-n viață, pe ea o părăsești.
Privește-o drept în față, tu inimă beteagă !
O altă-nțelepciune în viață nu găsești.

Veșnicia clipei

Ce muzică celestă, aud în miez de noapte,
Când clipa se oprește din zborul ei nebun.

O feerie caldă, inundă printre șoapte.

Aceasta-i fericirea, poezii, toți, o spun.

Autocondamnare

Când, răvășit de toane, minciună și trădare,
Un suflet se-ncovoie, se pleacă spre pământ,
Își sapă singur groapa, e trista lui urmare.
Cu bani, cu vanitate, coboară în mormânt.

După noi, potopul

În orașele-mbâcsite, mișună atomi umani.
Nu se văd, nu se salută, toți aleargă după bani.
Idealurile-nalte: hrană, somn și procreare.
După noi, vie potopul ! e frumoasa lor urare.

Ataraxia

Am mocnit ca un tăciune.
Greu, mi-am stăpânit trufia.
Dragostea de-nștelepciune,
Mi-a adus ataraxia.

Dezamăgire

Am sorbit de la izvor,
Taina-nțelepciunii.
Nu m-ai învățat să mor,
Tu, minune-a lumii !

Lume nebună

Într-o lume-așa nebună,
Omu-și cată rostul său.
Cine poate să ne spună,
Ce e bine și ce-i rău ?

Nulă

Îmi trag sorții din căciulă,
Stau, adun și scad.
Ori împart ori înmulțesc,
Suma este nulă.

Bir pe-nțelepciune

Cineva a vrut să pună bir pe-nțelepciune:
Cei săraci cu duhul vor fi fericiți.
Adevărul, nu-i ușor a-l spune.
Alegând tăcerea, n-o să pătimiți.

Dramă

Teama și-angoasa, toate sânt în noi,
Vin din ignoranță, patimi și nevoi.
Ți-au tocit curajul, forța și voința.
De renunți la luptă, ți-ai semnat sentința.

Minunea

Din minune în minune,
„Totul” s-a făcut „Nimic”,
Lumea deveni genune,
Uriașul, un pitic.

Simfonie

Tu ești omul de știință, fiul Adevărului.
El, un suflet cu credință, purtătorul Binelui.
Eu păstrez, mereu nestinsă, candela Frumosului.
Simfonia noastră cântă măreția Omului.

Ieșit din rând

Trec în pas domol pe stradă.
Oamenii se trec curând.
Nu e geniu să îl vadă,
Trecător ieșit din rând.

În zadar

A rămas mereu în urmă,
Turma Blândului Păstor.
Viața în zadar și-o curmă,
Pentru păcătos popor.

Danii

Răscolesc în urmă anii,
Când am tras ca la galere,
Pentru voi, să vă fac danii:
Nestemate, giuvaere.

Patima

Am o patimă ciudată,
Nu mai pot scăpa de ea.
Eu gândesc gândirea, toată,
Fie bună, fie rea.

Lasă-mă în lumea mea

Lasă-mă în lumea mea !
Pentru ce te doare, că pictez, gândesc și cânt, ce-i
frumos sub soare ?
Nu te-ntreb de unde vii, cine ești, ce faci.
De privești la munca mea, vei intra în draci.

Demonul

Am vrut să rup creionul, să încetez a scrie.
Să nu mai stric hârtia și timpul prețios.
Dar demonul, pe loc, cu un cuvânt mă-mbie,
Și-ncepe a-l întoarce, pe față și pe dos.

Nu mă îndemna

Nu mă îndemna să iau stropi de soare și lumină,
Că voi fi prea inspirat și se-ntoarce cursul sorții.
Îmi voi face, negreșit, din talent o mare vină.
Meteor nechibzuit și pierdut în hăul nopții.

Nu cobii

Nu cobii, tu arogantă față de cuvântătoare.
S-ar putea, ca mâine chiar, vorba-ți să se împlinescă.
Va fi drept în fața ta, doamna nopții, fără mască.
În zadar te tânguiești, cobitorul, astăzi, moare.

Ce să fac ?

Ce să fac cu masca-mi tâmpă,
Nimeni nu privește fața, cată, toți, la buzunare.
Dacă totuși se întâmplă e prilej de glume proaste
Și de haz în gura mare.

Cinci catrene despre vorbe

I.

Vorbele se spun ușor,
Niciodată nu-s prea multe,
Poate vei găsi un nor,
Care vrea să le asculte.

II.

Vorbele adânci, cu tâlc,
Stau în suflet și dospesc.
Înțeleptul tace mâlc,
Când discipolii roiesc.

III.

Vizitând mereu cămara,
Gânditorul, se măsoară
Dacă a crescut comoara,
Nu vorbește într-o doară.

IV.

După zile lungi și ani,
Tatonând plămada caldă,
El decide, fără bani,
Dacă lumea va s-o vadă.

V.

Nu-i de condamnat prudența.
Un cuvânt atât de greu,
Va distruge imprudența
Celor ce-au vorbit mereu.

Așteptare

De pe bolta înstelată, cade palida lumină.
Vin popoare, cată-n cer, fața unică, divină.
Este lungă așteptarea, generații se sfârșesc.
Le rămâne doar speranța că păcate ispășesc.

Ocupat

Îmi ocup tot timpul, ziua.
Noaptea, scriu și meditez.
Toată lumea bate piua.
Numai eu să am un crez ?

Speranța

Mi-am pus speranța-n alții,
Crezând că sânt mai buni.
Cătam la ei puterea și adâncimea minții.
O, ce naivitate. La casa de nebuni !

Moștenire

Am primit de la părinți,
Cea mai bună moștenire:
Nici avere, nici arginți,
Doar o limpede gândire.

Dacă n-aș avea

Dacă n-aș avea tăria
De-a răzbi prin forța minții,
Mi-aș lungi copilăria
Și mi-aș renega părinții.

Poate cineva să-mi spună ?

Poate cineva să-mi spună
Care-i drumul cel mai bun,
De la naștere la humă ?
Cred că voi afla postum.

Poticnire

Nu știu de m-am potrivit,
La-ncercarea mea cu versul.
L-am sucit, m-am poticnit,
Dar acesta-mi este mersul.

Bătrânețea

Ce urâtă bătrânețea și ineptă poate fi,
Dacă ți-ai pierdut tandrețea visurilor arămii.
Ce frumoasă senectutea și-nțeleaptă poate fi,
Dacă știi s-aduni candoarea ghiocilor târzii.

Toamnă târzie

Toamnă târzie, vânt violet.
Speranțe-amorțite, rimele mor.
Spre ultim lăcaș, spre ultimul dor,
Pârdalnica viață, destin de poet.

Stau singur

Stau singur și privesc pustiu, azi golul mă apasă.
Clopotul bate ceasul târziu, sting lampa de pe masă.
Stafiile plutesc în jur, miros de smoală și tămâie.
Chem somnul și uitarea, de ce-ar dori să vie ?

Te voi uita

Te voi uita, pământ otrăvit.
Voi implora un cer preaslăvit,
Lăcaș liniștit în pacea de veci,
Și-oi adormi în odăile reci.

Fantome

Trec fantomatic, prin nopțile reci,
Suflete triste și goale.
Urcă pe dealuri, coboară poteci,
Călugări în negre mantale.

Fără cheag

Te crezi mai bun și mai dotat,
De când copiii-ți spun moșneag.
Te-nchini la pomul lăudat.
Ești precum cașul fără cheag.

Privesc

Prin geam privesc mai mult...
Cândva, eram chiar eu afară.
Ce am trăit, acum ascult.
Era frumos odinioară !

Resemnare

I.

În negru miez de noapte
Și gândul a plecat.
N-auzi nici pași, nici șoapte,
Suflet încătușat.

II.

Trăiesc însingurarea,
Pribeag fără hotar.
Rămâne resemnarea,
Să bea amar pahar.

Zădărnicie

I.

Cad anii striviți, fără vlagă.
Ce zbatere, trudă-n zadar !
Mă-ntreb, ce va fi să se-aleagă
Din jertfa și chinul amar ?

II.

Robit de propria-mi cauză,
Răpus de al meu ideal,
Trecut-am demult de amiază
Iar clopotu-mi sună pe deal.

Însingurat

Însingurat pășind pe treptele uitării,
Cobori tot mai adânc în lumea de himere.
Cu fantomatic chip, cați tainele iertării.
Și moare-orice speranță-n oceanul de durere.

Nu mă-ntreba

Nu mă-ntreba de-mi este dor
De minunata mea pruncie.
Nu mă-ntreba de-mi este dor
De-aripa tinereții.
Nu mă-ntreba de-mi este dor
De-aleanul bătrâneții.
Astăzi îmi este dor de dor,
De anii, toți, ai vieții.

Venise bătrânețea

I.

Trecea îngândurată, cu mantia-i de stele.
Plutind, a coborât pe prispa casei mele.
M-anvăluit căldura privirii ei duioase
Și zâmbetul de mamă și mâinile-i sfioase.

II.

Mi-a presărat pe tâmple un pumn de ghiocei.
Oglinda mi-o arată, purtându-mi anii mei.
Am înțeles îndată ce ascundea tandrețea.
Trecuse primăvara, venise bătrânețea.

Pe marginea uitării

Însingurat în noapte, pe marginea uitării,
Privesc oglinda mută și mucusul lumânării.

Flacăra scade iar umbra se lungește.
Adio, dar, lumină și Doamne miluiește !

Trecere

Mi-am lăsat copilăria, într-un crâng cu ghiocei.
Tineretea mi-am pierdut-o, printre tomuri și idei.
Bărbăția, belicoasă, cu victorii și înfrângeri.
Bătrânețea mă împinge, mai degrabă printre îngeri.

Tu, steaua mea

Tu, steaua mea înaltă, mi-ai luminat cărarea,
M-ai ocrotit adesea, apoi mi te-ai ascuns.
Sub vraja ta cerească, mi-am împlinit menirea.
O ultimă sclipire în iarna-mi e de-ajuns.

Poetul bătrân

Și trec rotoarele cârduri,
Migrând către caldul tărâm.
Privirea-i cețoasă, poetul bătrân.
S-au stins roditorii lui muguri.

Speranțe apuse

Curgeri cu nume de stele,
Zilele mele s-au dus.
Privesc întristat înspre ele,
Speranțele toate-au apus.

Neliniște

Nori plumburii apasă pe zarea vieții mele.
Cântarul geme surd, în anii mei târzii.
Un licăr de speranță, se stinge-n neguri grele.
Cine-mi va trage ceasul, în clipele pustii ?

Gânduri nocturne

Gânduri nocturne, gânduri funeste,
Convoi funerar, hieratice umbre,
V-abateți prea des, sonate lugubre.
Mai este lumină, speranță mai este ?

Știam

Știam demult că va veni,
Mireasă-ndoliată.
Nu-i poți ierta pe-ai lumii fii
Ne-om logodi îndată.

Mai pot zâmbi

Mai pot zâmbi, când iarna îmi bate la fereastră.
Când florile de gheață își fac desenul lor.
Când zilele-mi atârnă de capătul de ață.
Când dorurile-mi toate, se sting în ultim dor ?

Greu

Drumul de-aici înspre casă,
Îmi pare de-acum tot mai lung.
Anii din urmă m-apasă,
Ce greu mi-e acasă s-ajung !

Oglinda

Oglinda-i afumată,
În ramă-i cântă cari.
Contururi tot mai șterse,
Iar ochii tot mai mari.

Ce a fost să fie, vine

Despre morți, numai de bine.

Despre vii, cuvinte mari.

Ce a fost să fie, vine:

Oastea neagră de tâlhari.

Înapoi

Mă trage astăzi pasul
O leacă înapoi.
Mi s-a micit compasul,
Genunchii sunt mai moi.

Mai aproape

Îl văd tot mai aproape,
E capătul de drum.
Mi-e greu că știu și greu o spun:
E zvonul dintre ape.

Risipire

Risipit pe apa vieții,
Prin vâltorile stâncoase,
Am ajuns la bătrânețe,
Numai pielea de pe oase.

Cântec pentru vârsta-treia

Cântec pentru vârsta-treia,
Murmuram nepăsător.
Astăzi mi s-a stins scânteia.
Unde viață, unde dor ?

Ca o pasăre rănită

Ca o pasăre rănită,
Privind stolu-n depărtare,
Stau pe prispă, pironită,
Cugetând la deportare.

Pe streașina vremii

Pe streașina vremii,
Privesc înapoi.
Se-aprind felinarele iernii,
Se stinge lumina din noi.

Greu

Vântul bate tot mai tare,
Drumu-i lung, samarul greu.
Corbii negri zbor în zare,
Să m-ajute Dumnezeu !

Rugăciune

Ia-mă, Doamne-n timp ce dorm,
Să nu-mi văd sfârșitul.
Ia-mă, Doamne, noaptea-n somn,
Să n-aud bocitul !

Crăciun trist

Nu mai vin colindători – seară de ajun.
Drumurile sânt pustii – noapte de Crăciun.
Sfintele cântări, sunt pe rând uitate,
Le îngână, uneori, albi bătrâni, la sate.

Marele rit

Se ivesc iar zorii, la fereastra chioară,
Casa este rece, ceasul s-a oprit...
Clopot bate-n turlă, numai într-o doară.
Își începe cursul, vechiul, mare rit...

Împăcare

Mă-ntrebi ce îmi doresc, azi l-apus de soare,
Să îmi astâmperi setea sfârșitului de veac.
Dar inima mi-e rece, iubirea nu mai doare.
Cu bune și cu rele aș vrea să mă împac.

Doruri amuțite

Stau, privindu-mă-n oglindă,
Ridurile se-ndesesc.
Iarna intră până-n tindă,
Dorurile amuțesc.

Călător pribeag

Sunt călător pribeag pe marginea uitării,
Pe cerul înstelat și pe întinsul mării.
Mă-ntorc din când în când cu gândul la izvor,
La clipa tinereții. De tine-mi este dor.

Lait motiv

Îmi sună-n ureche un nou lait motiv:
Odihnă, odihnă, odihnă.
Eu nu-l bag în seamă, nu sunt depresiv,
Aștept dimineața să vină.

Nătângul

Când liniștea apasă înnăbușitul gând,
Misterul se destramă în apele ce plâng.
Mijesc, nedeslușite, stafiile, pe rând.
Pierdută-i fantezia bătrânului nătâng.

Destin

În trista bătrânețe, uitat și ocolit,
Aștepți în van o veste ori un salut grăbit.
Aceasta este soarta bătrânilor ce vin:
Să bea amara cupă cu numele Destin.

Ultima dorință

Înainte de-a muri, am o ultimă dorință:
Să-mi pierd harul de-a gândi.
Poate mă voi mântui,
Când voi trece-n neființă.

Unde ?

Gândul mă apasă greu,
Drumu-i nesfârșit.
Unde este locul tău,
Suflet chinuit ?

Solitudine

Solitudinea apasă, sufletul pustiu și gol.
Au plecat, pe rând, cu toții, ți-au lăsat uitarea-n dar.
Îți rămâne doar speranța, ca un ultim, palid sol,
Să-ți aprindă lumânarea, cel ce va suna-n zadar.

Surpriză

În toamna vieții mele, când bruma argintie
Se așează la tâmpile, în părul tot mai rar,
Destinul înțelept, citind a mea solie,
Îmi face o surpriză: mi te aduce-n dar.

Nu pot să mă mint

Mă amăgeam că nu trec anii și dacă trec, eu nu îi simt.
Acum, privindu-mă-n oglindă, eu nu mai pot să mă mai mint.
Stau posac cu barba-n palmă și mă strâmb către oglindă.
În zadar mă măscăresc, iarna mi-a intrat în tindă.

Lucruri deșarte

Fac mereu lucruri deșarte:
Garduri, ceață, praf și fum,
Tot ce cred că mă desparte,
Ascunzând capăt de drum.

Adio poeziei

Nu îi zic la revedere,
Poeziei spun: Adio !
De n-ar fi din prevedere,
Muza eu aş păcăli-o.

CUPRINS

<i>“În mersul jocului secund” - note de lectură</i>	<i>I.</i>
<i>Prea curând</i>	<i>5</i>
<i>Harul tău</i>	<i>6</i>
<i>Privirea mea</i>	<i>7</i>
<i>De nu-i putea</i>	<i>8</i>
<i>Steaua rătăcitoare</i>	<i>9</i>
<i>Prăbușit</i>	<i>10</i>
<i>“A”</i>	<i>11</i>
<i>Giuvaerul</i>	<i>12</i>
<i>Călător</i>	<i>13</i>
<i>Nu aduna false comori</i>	<i>14</i>
<i>Legământ</i>	<i>15</i>
<i>Toamnă șuie</i>	<i>16</i>
<i>Ireal</i>	<i>17</i>
<i>Tristețe autumnală</i>	<i>18</i>
<i>Veghe</i>	<i>19</i>
<i>Fragilul vas</i>	<i>20</i>
<i>Extaz</i>	<i>21</i>
<i>Colindătorii</i>	<i>22</i>
<i>Amintiri</i>	<i>23</i>
<i>Nostalgie</i>	<i>24</i>
<i>Antiteză</i>	<i>25</i>
<i>Bastardul</i>	<i>26</i>
<i>Nu pot</i>	<i>27</i>
<i>Atâta liniște</i>	<i>28</i>
<i>Omul</i>	<i>29</i>
<i>Neliniște</i>	<i>30</i>
<i>Adiere</i>	<i>31</i>
<i>Întoarcere</i>	<i>32</i>

<i>Prima întâlnire</i>	33
<i>Suflete rătăcitoare</i>	34
<i>Poetul de pripas</i>	35
<i>Întinerire</i>	36
<i>Insomnia</i>	37
<i>Și va veni o vreme</i>	38
<i>Blestemat de soartă</i>	39
<i>Firul vieții</i>	40
<i>Cântec de sirenă</i>	41
<i>Lumina</i>	42
<i>De unde vine dorul ?</i>	43
<i>O, mamă !</i>	44
<i>Vorbitoria</i>	45
<i>Moșul</i>	46
<i>Artistului</i>	48
<i>Nimeni</i>	49
<i>Cântec</i>	50
<i>Ex studentul</i>	51
<i>Nu pot fi spășit</i>	52
<i>Camee</i>	53
<i>Dorul</i>	54
<i>Gingășie</i>	55
<i>Antiinsomnie</i>	56
<i>Amintiri</i>	57
<i>Debusolat</i>	58
<i>Lasă durerea</i>	59
<i>Am vrut</i>	60
<i>Citește printre rânduri</i>	61
<i>Toamnă</i>	62
<i>În mările adânci</i>	63
<i>Autumnală</i>	64
<i>Printre raze arămii</i>	65

<i>Bobul de rouă</i>	66
<i>Binecuvântare</i>	67
<i>Luna visătoare</i>	68
<i>Printre aștri</i>	69
<i>Plutește Duhul Sfânt</i>	70
<i>Misterul nopții</i>	71
<i>Dormi</i>	72
<i>Speranță</i>	73
<i>Cutremurare</i>	74
<i>Cocorii</i>	75
<i>Fulgi nebunatici</i>	76
<i>Am privit aseară Luna</i>	77
<i>Șoapte</i>	78
<i>Noaptea</i>	79
<i>Plimbarea</i>	80
<i>Iarnă</i>	81
<i>Liniște</i>	82
<i>Vraja nopții</i>	83
<i>Ger</i>	84
<i>Petale</i> ..	85
<i>Rândunica</i>	86
<i>Iarăși dorul</i>	87
<i>Mândra</i>	88
<i>Cucuveaua și mâța</i>	89
<i>Destin</i>	90
<i>Singur</i>	91
<i>Mama rândunică</i>	92
<i>Cărarea vieții</i>	93
<i>Curând, vom ființa</i>	95
<i>Secretul vis</i>	96
<i>Universul</i>	97
<i>Nu întreba</i>	98

<i>Uitând</i>	99
<i>Trufie</i>	100
<i>Farsa</i>	101
<i>Încununat</i>	102
<i>Transcendental</i>	103
<i>Efemeritate</i>	104
<i>Am coborât din stele</i>	105
<i>Dacă</i>	106
<i>Jertfă</i>	107
<i>Lumina</i>	108
<i>Nimic</i>	109
<i>Rătăcire</i>	110
<i>O, țara mea</i>	111
<i>Mă-ntreb</i>	112
<i>Orgoliu</i>	113
<i>Ceasul</i>	114
<i>O, fericită zi</i>	115
<i>Gânduri pure</i>	116
<i>Adevăruri</i>	117
<i>Pesimism</i>	118
<i>Mintea de pe urmă</i>	119
<i>Bipezii</i>	120
<i>Stâlpnicul</i>	121
<i>Lighioana</i>	122
<i>“De bine”</i>	123
<i>Bunavestire</i>	124
<i>La cumpăna dintre ani</i>	125
<i>Identitate</i>	126
<i>Socrate</i>	127
<i>Cuvânt</i>	128
<i>Adevăr</i>	129
<i>Cale</i>	130

<i>Epitaf</i>	131
<i>Stoicul</i>	132
<i>Renunțare</i>	133
<i>Dacă</i>	134
<i>Nepătruns</i>	135
<i>Steaua mea</i>	136
<i>Nestematele cuvinte</i>	137
<i>Idei</i>	138
<i>Bunul simț</i>	139
<i>Noroc</i>	140
<i>Mintea</i>	141
<i>Uraganul</i>	142
<i>Puntea</i>	143
<i>Veșnicia clipei</i>	144
<i>Autocondamnare</i>	145
<i>După noi, potopul</i>	146
<i>Ataraxia</i>	147
<i>Dezamăgire</i>	148
<i>Lume nebună</i>	149
<i>Nulă</i>	150
<i>Bir pe-nțelepciune</i>	151
<i>Dramă</i>	152
<i>Minunea</i>	153
<i>Simfonie</i>	154
<i>Ieșit din rând</i>	155
<i>În zadar</i>	156
<i>Danii</i>	157
<i>Patimă</i>	158
<i>Lasă-mă în lumea mea</i>	159
<i>Demonul</i>	160
<i>Nu mă îndemna</i>	161
<i>Nu cobî</i>	162

<i>Ce să fac ?</i>	163
<i>Cinci catrene despre vorbe</i>	164
<i>Așteptare</i>	165
<i>Ocupat</i>	166
<i>Speranța</i>	167
<i>Moștenire</i>	168
<i>Dacă n-aș avea</i>	169
<i>Poate cineva să-mi spună ?</i>	170
<i>Poticnire</i>	171
<i>Bătrânețea</i>	172
<i>Toamnă târzie</i>	173
<i>Stau singur</i>	174
<i>Te voi uita</i>	175
<i>Fantome</i>	176
<i>Fără cheag</i>	177
<i>Privesc</i>	178
<i>Resemnare</i>	179
<i>Zădărnicie</i>	180
<i>Însingurat</i>	181
<i>Nu mă întreba</i>	182
<i>Venise bătrânețea</i>	183
<i>Pe marginea uitării</i>	184
<i>Trecere</i>	185
<i>Tu, steaua mea</i>	186
<i>Poetul bătrân</i>	187
<i>Speranțe apuse</i>	188
<i>Neliniște</i>	189
<i>Gânduri nocturne</i>	190
<i>Știam</i>	191
<i>Mai pot zâmbi</i>	192
<i>Greu</i>	193
<i>Oglinda</i>	194

<i>Ce a fost să fie, vine</i>	195
<i>Înapoi</i>	196
<i>Mai aproape</i>	197
<i>Risipire</i>	198
<i>Cântec pentru vârsta-treia</i>	199
<i>Ca o pasăre rănită</i>	200
<i>Pe streășina vremii</i>	201
<i>Greu</i>	202
<i>Rugăciune</i>	203
<i>Crăciun trist</i>	204
<i>Marele rit</i>	205
<i>Împăcare</i>	206
<i>Doruri amuțite</i>	207
<i>Călător pribeag</i>	208
<i>Lait motiv</i>	209
<i>Nătângul</i>	210
<i>Destin</i>	211
<i>Ultima dorință</i>	212
<i>Unde ?</i>	213
<i>Solitudine</i>	214
<i>Surpriză</i>	215
<i>Nu pot să mă mint</i>	216
<i>Lucruri deșarte</i>	217
<i>Adio poeziei</i>	218